

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

26. Dies Decemb. Heri, præsepis angustia Christum portavit infantem:
hodie, immensitas cæli suscepit Stephanum triumphantem. S. Fulgentius
de S. Stephano.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

26. DIES DECEMB.

Heri, præsepis angustia Christum portavit infantem hodie, immensitas cæli suscepit Stephanum triumphantem. *S. Fulgentius de S. Stephano.*

Nativitas- I.
ris Christi
varia My-
steria.

TOta non sufficit æternitas, ut dignè expendantur Mystera, quæ Christi complectitur Nativitas: quapropter non transiliam tam citò de Bethleem, ubi natus est Deus infantulus, ad Jerusalem, ubi passus est Stephanus ejus famulus. Maxima laus est Stephani, potuisse inter omnes, primum pro ipso mori, qui dignatus est pro illo nasci. Plus me allicit præsepis angustia, in quo Christus jacet, quàm immensitas cæli, in quo Stephanus triumphat. Verè, qui jacet in fæno, plus quàm Salomon hic: cujus gloria, non auro de Ophir, & argento constat, non ebore, Indicisque gemmis, quæ mox Ægyptiorum præda fiant: sed immortalibus æternæ Patriæ bonis. Vis videre, quomodo stabulum gloriosius est auræ Salomonis domo? & vile præsepium eo throno, cui parvulum inventum est opus in universa terra? Quis est, qui si superba illa spectaverit: quæ ob prodigium operis appellantur septem mundi miracula, caput, venerandi causa, aperiat? quis non, ad Christi præsepe adorandum, venerabundus prosternitur? quis ad illa honoranda, uti hoc præsepe, maria, terrasque perlustrer? Quanta gloria est, persuasisse mundo, & Matrem illam, esse Virginem, & pauperculum hunc Infantem, esse Deum! quanta gloria est, tam vilia, reddere tam gloriosa!

II. Sed à præsepi, & Agnello, qui jacet in præsepio, descendamus ad Pastores ovium. Quàm inopinata fuit illis immensa illa, quâ in concubina nocte perfusi sunt lætitiâ, ad inusitata, quæ perceperunt nuntia? Vigilabant super gregem: & mox juxta illos stetit Angelus Domini, ut facile exaudiri vox posset, & inter illos, radiante fulgore circumfulsit: erat enim Angelus lucis, lucem habitans inaccessibilem, lucem amans, & secum invehens: denique lucem magnam exortam mundo nuncians, populo, qui habitabat in tenebris, & regione umbræ mortis. Angelica lux inexpectata, ac repentina, & in nocturnis tenebris lucens, subitum timorem incussit talium visionum, ac visitationum intolerantibus: itaque, (a) *timuerunt timere magno*: mox tamen gavisuri gaudio magno. Nam fulgur, suo fulgore terret, nec lux in tenebris minus horretur, quàm densæ tenebræ in medio die. Pertimuit autem & lux, & timor ad attentionem: nam qui timent, arrectis auribus adstant, & ad opinionem rei novæ, & in primis seriæ conciliandam. Quia tamen nimius timor perturbat, & confundit hominis mentem; Angelus eum efficaci voce moderatur, dicens: *Nolite timere*. Gaudii enim, & fiducia vobis apporto nuntium: nec vobis tantum, sed populo, nec vestro tantum, sed omni populo. Quod autem majus gaudii argumentum, quàm patefactus aditus ad gaudia sempiterna? Quicumque in carcere mundi hujus, & umbra mortis sedetis, oportet natum vobis gratulari Salvatorem, qui à servitute dæmonis, & peccati, afferat vos in libertatem filiorum Dei.

III. Na-

(a) *Luce. 2.*

III. Natus est vobis hodie, nec ultra dicendum est: *Ecce venit*. Promissa, in rem deducta sunt: venit, descendit, adest, natus est: & vobis natus est, & qui erat similis nobis in cœlis, similis factus est vobis in terris: Ipse est Christus, unctus omni gratiâ Regiâ, Propheticâ, Sacerdotali: Christus Dominus, non civitatis David, aut cujuscumque singularis loci: sed Dominus cœli, & terræ. Et quia Parentes illius non nominabant, neque hospitii domus designabatur: aliquo signo, res monstranda erat, ut inveniretur, & agnosceretur. *Et hoc vobis signum*, inquit: *Invenietis Infantem pannis involutum, & positum in præsepio*. Neque oportuit distinctius locum ab Angelo notari; nam speluncam Divini puerperii, in aditu ipso, ac suburbio Bethleem erant inventuri. Verè, signum magnum apparuit in cœlo, Deus in fœno. Vix Orator ille cœlestis, finem dicendi fecerat: cum multitudo militiæ cœlestis, quæ Divinum legatum comitabatur: & in tantæ, tamque inauditæ rei miraculo, jam dudum stabat defixa: silentium rupit, & consonâ voce nobilissimum inchoavit hymnum: ut exemplo suo mortales incitaret ad laudandum Deum. Apparet autem, eos inter canendum vitos esse cœlum ascendere, nec Pastores interrupuisse musicam longè suavissimam: sed attonitos quamdiu licuit attendisse, dum minus minusque audiretur. Dum autem illi, incepta hîc cantica, in cœlum non intermissa transferunt; ibique vel hunc ipsum hymnum, vel illud trisagium, sumamâ audientium voluptate, indefatigabiles integrant; Pastores sibi ipsis redditi, inter se colloqui, seque mutuò ad Bethleemiticam profectionem invitante ceperunt: eoque mox, cum festinatione profecti,

agno-

agnoverunt accepti Nuntii veritatem : quod mox sparsere in vulgus; & eos, qui audierunt, propriæ admirationis, & gaudii participes effecerunt. Hic habes compendium mirabilium, quæ fecit mirabilis Dominus, non tantum mirabilis in sanctis suis, sed in panis suis. Imitemur concinentes Pastores, in hac solennitate Pastoris boni? Itaque

Nos resonante lyrâ, modulemur carmina mira.

27. DIES DECEMB.

Aquila est Joannes, sublimium Prædicator; & lucis æternæ, & internæ fixis oculis contemplator. *Sanctus Augustinus in Joan. tractat. 36.*

Dignitas I. **U**T toto corde diligamus natum stabuli Jesum : tribus voculis, nos non tam accendit, quam compellit, Discipulus ille, quem diligebat Christus: dum, videlicet, hæc scriberet: *Verbum, Caro factum est.* Ut inflammetur amore Dei, frustra alia excogitamus verba: postquam Verbum Increatum, fuit Incarnatum. Propter hæc sola verba quia tam sublimia, merito Joannes vocatur Aquila; nemo volavit excelsius, quia nemo scripsit Divinitus. Nos, ut Aquilæ evadamus ad parvam illam Aquilam: quæ non evolavit in altum, sed descendit ad ima; quæ non posuit nidum suum in arduis, sed in humilibus convolemus. Non, ut Pastores transeamus usque in Bethleem, mox inde abituri: sed ibi commorando, mansionem faciamus. Parvulus Jesus, qui heri adhuc jacebat in præsepio: nunc, quasi humilior sublatus subsellio, confidet in Matris gremio: Hinc Amoris jura, & leges dicat. O felix antrum Bethleem,